

JVOEGSEL AAN POSTRIJDER

an 13 Maart 1920.

socialisten aan 't werk.

g de socialisten geen deel uitmaakten
twaard, scholden ze de kapitalisten en
sieke ministers uit voor alles wat slecht
dalg was. Het waren allen zakken-
a onafhendige sukkelaars.

le socialisten in 't gouvernement kwamen
de menschen heel serieus dat in hemel
op aarde zou worden, en dat un groot
verstand alles zoo behendig egeien dat
er geen ontevredenheid meer ja.

zien wij? egenwoordig in België geen mensch
tevrede is, en wel bijzonderlijk voor
evoorradig betrekt. Aan 't hoofd van
st staat de socialistische minister Wau-
gewezen hoofdsteller van *Le Peuple*
digen drie of vier kapitalisten en
dozijn pastoor op smulde.

minister Wauters doet het wel. hij
n 250,000 kilos boter bederven, bij
weke raars laten 270,000 ton kolen
n te Antwerpen, bij heeft duizende
ker naar Frankrijk laten overvliegen,
zijn dienstoverste laten suiker verkoo-
sijne vrienden en kennissen, hij heeft
klos gezouten zwijne vleesch, en
doozen ingelegd vleesch laten rotten.
nog gebeurt is ongekend.

het een katholiek die aan 't hoofd van
terrie stond, ge zoudt wat hooren in 't
an de socialisten, en zwigen ze alle
d od, en nochtans ricten ze stoeten
het duur leven! Ze zoudten beter
stoeten om protest aan te tekenen tegen
swaamheid en de onbehendigheid van
sters en hem teruggeuden naar de
waarin hij beter werk verrichte met
suwen en te tieren — wat niemand kon
terwijl hij zich nu bemoeit met iets
bij de knoppen van kent.

wee slachtoffers van den oorlog.

door JAF FIMMERMANS.
s in den tijd van den koreanoogst.
s stond hoog aan den blauw-stalen he-
vergulde de velden met gouden klaar-

ld, over eenige dagen nog zoo eenzaam
thans vol leven en bedrijvigheid.
men zichten het koren af, legden het
oppers, welke door vrouwen tot scho-
nden en daarna op lange rijen stuiken
zet werden.

aak Arens, een struische negen en-
ariger, was aan 't zichten. Zijne vrouw
ne zachtzinnige blonde, van iusgelijks
vintig, bond achter hem de schoven,
na zesjarig zontje Janneke ijerig de
sen zocht, welke bij het binden verloren
Janneke was de lieveling, het enig
'echtelingen Arens.

na een opper uitgedraaid te hebben,
len zichterbaak achter teken zijn licha-
am ander einde op den grond, nam de
st de kruk tusschen de beenen, het
es vóór zich en begon met zijn slijp-
er het werktuig te wrijven dat het door
n klonk.

ien oogenblik oponthoud maakte Fina
om de opmerking te maken dat het ko-
aar veel zou bijbrengen.
s inderdaad een schoone oogst, die het
everde, de blonde handlaage aren be-
moedig omlaag en lieten vier rijen
rreels zien, welke de schat en het leven
opeeche bevolking uitmaken.

a verheugden zich dan ook in 't voor-
want de buitenbevolking denkt immer
oekomst, terwijl men in de stad meer
vermaak schijnt te houden.

s ziende dat Jaaks hemd doornat was
veet, zei Fina:
ik, ge werkt te rap, zie eens hoe ge be-
jt.

zei Jaak, 't is eene benauwende hitte.
hangt iets in de lucht, antwoorde
dat een zwaar oawer komen, ik gevoel
s iets dat me ter neer drukt. Ik werd
is dezen morgen gewaar.

derdaad, er hing een vreeselijk onweer
cht. Verschrikkelijk!....
ij men hier ijerig en vreedzaam aan
zij stond. maakte bijna gansch Europa
reid voor het monsterachtig beestige
oorlog noemt, maakte men zich gereed
ar te... vernielen

ina een voor gevoel van het verschrik-
lik in aantocht was, of gevoelde zij de
btigheid, die sommige menschen als er
ter in de lucht gevormt wordt, door de
cht veroorzaakt? Wij weten het niet
i zou weldra ondervinden wat dit on-
vor haar betekende.

het werk afgedaan was, trok men huis-
Jaak met de zacht door den haak gesto-
le schouler en een steenen pot, waar-
er om te drinken megenoomen na, in
- Fina, met de korf, waarin zij het eten
veld gebracht had, Janneken, met de
ren, die hij zoo volijerig geraapt had

en thans naar huis bracht, fier dat iedereen
kon zien hoe goed hij kon aren lezen. Het man-
ske ging aan de baad van moeder. Hij was
immers moeders lieveling. Zij beminde hem
meer dan de gansche wereld. Niet dat Jaak
hierop eene uitzondering maakte, want beiden
weldijverden om hun zontje te liefkozen. Jaak
kon 's morgens het huis niet verlaten of Janne-
ke vroeg: Vader, waar gaat ge naartoe? Was
vaders werk niet te zeer afgelegen, dan ging de
kleine meze en hield hem gezelschap

Janneke was dan ook een braaf kind en werd
niet alleen door zijne culers, maar ook door
alle kinderen in de geburen, met welke hij
soms speelde, bemind om zijn zachtmoedig
karakter.

Toen het drijftal te huis kwam, werd het
avondeten gereed gemaakt. Ondertusschen
vernam men het nieuws, dat alle jongelingen,
tot den soldatendienst behoorende en van de
jongste klassen zijnde, aanz-ging bekomen
badden om zoodra mogelijk het legur te ver-
voegen.

— Ach God, Jaak, zei Fina, als de klas waar-
toe gij behoort, maar niet binnengeroep-n
wordt! want dan... en zij zag droevig naar
Jaak, want zij beminde haren echtgenootinnig.

— O aeen, was het antwoord, zóó erg zal het
toch zeker niet komen dat men de klas van mij
binnenroept! Hier in België komt toch geen
oorlog, de jongens moeten op om de grens te
bewaken...

Gansch zonder lust of smaak werd het avond-
eten geantwoord. De verslagenheid had zich op
eens bij die tijdig doen gevoelen. Jaak at ver-
strooid en sloeg nu en dan zonder iets te zeg-
gen droevige blikken op vrouw en kind.
Fina werd verteerd door onrust, liep dan
buiten, dan naar binnen al zuchtende. Ouder
dien droeven indruk ging men ter ruste.

Twee dagen na de eerste oproeping van sol-
daten, kwam in 't midden van den nacht voor
Jaak de verpletterende tijding, dat ook hij
binnengeroepen werd.

— Dus toch mijne klas, zei Jaak, maar kom,
voegde hij erby, er is niets aan te doen: ik ben
soldaat en moet het Vaderland helpen verdedi-
gen.

Fina weende bij 't vernemen der tijding en
klein Janneke, door 't luid spreken en 't mis-
baar wakker geworden en de toebereidsels tot
vaders vertrek, midden in de nacht, ziende, zet-
te zich recht in zijn bedje en zegde op besisten
toon dat vader niet mocht weg gaan.

Vader en moeder poogden hem te stillen,
doch er was geen doen aan; hij sprong uit zijn
bedje en verzekerde dat hij met vader mee-
ging. Jaak had werk om beiden gerust te stel-
len en zei dat de afwezigheid voor 't langst
veertien dagen was. Ge zist wel, zei hij, andere
klassen die weg zijn, gingen, vol moed en al
lachende, naar de statie. 't Is immers zoo erg
niet: wij hoeven toch niet te vechten, voegde
hij erby.

Na zich gereed gemaakt en zich letterlijk van
Fina en Janneke losgescheurd te hebben, ver-
trok hij, steeds aan vrouw en kind denkende en
de droefheid verknoppende, die hem het hart
verscheurde, want hij geloofde toch wel aan
langere afwezigheid....

— 't Is immers toch maar voor een paar we-
ken, zegde iedereen, en deze gedachte matigde
toch bij velen de groote droefheid....

— Ach God, lief Janneke, nu is vader weg!
zei Fina, haar zontje in de armen prangeude,
nadat Jaak het huis verlaten had.

— Keert hij van avond weer? vroeg het kind
in zijne onwetendheid.

— Ja, mijn lief Janneke, vandaag of morgen,
zei de moeder geraststeld. Ga nu maar wat
terug slapen, voegde zij erby.

Des morgens ging Janneke in de geburen
spelen doch overal was dezelfde neerslachtig-
heid, immers in de meeste huizen was een der
leden weggerukt en werd er om die afwezigheid
getreurd.

Ondertusschen gingen de dagen voorbij en
dagelijks hoorde men iets nieuws omtrent de-
zen verschrikkelijken oorlog. De ongerijmdste
en dwaaste dingen werden verteld en.... ge-
loofd.

't Was nu November geworden. De boomen
waren bezig de laatste gele bladers, hun door
den fellen stormwind van over eene week gelaten,
neer te strooien in den grauwen Allerz-
lenmist, die alles omhulde. Al meer dan dri-
 maanden waren verlopen sedert Jaak vertrok-
ken was. Janneke speelde als vroeger met zijne
kleine makkers, maar toch dagelijks vroeg hij
aan moeder wanneer nu vader terug kwam.
Dan antwoorde Fina: Zoolbaast de oorlog ge-
daan is, mijn kind. Waat nu wist zij dat men in
België iets meer te doen had dan de grens te
bewaken. De geheele akeilgeit van den oorlog
was in haren geest doorgedroegen, want dagelijks
kreeg zij een Nederlandsch blad, van de
gebuurvrouw, wier zooda ook binnen was, te
lezen. Dan spookten deze oorlogsberichten in
haar brein en kon zij het binnenhuis niet vol-
houden. Dan ging zij achter haar huis, de we-
ide in en gal er den vollen teugel aan hare ver-
beelding: zij zag den oorlog in gang, zij zag den
vyand zwoegend aan de groote 42-kanons, van
welke zij gelezen had, zij zag soldaten vallen
tusschen hoopen doden en gekwetsten, zij
hoorde het bange wannooptgeschreeuw, den
akeligen, vreeselijken doodskreet der gevallen-
nen, het bloed....

— Ach God! en daar is Jaak bij!....

Bij al dit gezeten werd haren geest zeer
geschokt en eer de winter, met zijne lange

nachten ten einde was, opanbaarde zich hij
haar de eerste teekens der *neurasthenie* en was
zij steeds droevig gestemd en opgewonden.
(WORDT VERVOLGD.)

BUITENLAND.

Nederland.

De uitlevering van den gewezen keizer.

Nederland blijft weigeren.

De Nederlandsche regering heeft haar ant-
woord laten ge worden op de tweede nota der
Geallieerden betreffende het verzoek om de
uitlevering van den gewezen keizer van Duitsch-
land.

Zij handhaaft het door haar genomen besluit
van 21 Januari, waarbij zij weigert aan den
wensch der Geallieerden te voldoen.

Het antwoord der Nederlandsche regering
meldt dat deze het verzoek der mogendheden
met de meeste aandacht heeft onderzocht. Toen
kon de regering niet gene ander besluit komen
dan dat gemeid in haar nota van 21 Januari.

De regering heeft de misdaden niet verge-
ten gepleegd tegen de menscheit tijdens een
oorlog, maar die herinnering kan geen invloed
hebben op haar houding in ondernavig geval.

Nederland bevindt zich in een anderen to-
stand dan de mogendheden, die het verdrag
van Versailles teekenden.

De regering moet de grondwet naleven en
zou een daad begaan als die recht in, en
strijdig met 's lands eer, indien zij, op aandru-
gen der mogendheden, die Watten overtrad
door de reuten te doen vervalfen welke zij
toekennen aan een viciuteling die zich op
Nederlandschen bodem bevindt.

De geschiedeniszeifs van Nederland teekent
daar protest tegen aan.

De regering weet trouwens welke plichten
op haar berusten, door de aanwezigheid van
den Keizer, zoo ten opzichte van 's lands be-
langens als van de internationale eenigheid.
Die kwestie houdt haar inzonder bezig en zij is
bij machte om alle maatregelen van voorzorg
te treffen en de vrijheid van den Keizer binnen
de vereiscute grenzen te houden.

De regering hoopt dat deze verklaringen
aan de mogendheden zulten bewyzen, dat zij
niets te duchten hebben.

De nota is ondertekend door minister van
Karnebeek.

Duitschland.

Oorlogsschuldigen op de vlucht.

Naar uit goede bron veruudt, hebben reeds
6 van door Engeland aangewezen Duitse
oorlogsschuldigen, Duitschland verlaten, in
plaats van zich bij het Hof te Leipzig aan te
melden, dat hen, bij wize van proef, oordee-
len moet.

De andere verklaren hetzelfde te doen voor-
alleer de lijst der Entente Berijng bereikt.

De nou nog is teekend; zij was trou-
wens te verwachten mits reeds Ludendorff
en Hindenburg verklaard hadden, dat zij voor
geen gerecht zouden verschijnen.

Bovenbedoelde oorlogsschuldigen, aangewe-
zen door Engeland, zijn beschuldigd hospitaal-
schepen, reddingsbooten of niet gewapende
schepen gekelderd te hebben.

Nuveland.

Door zijne moeder vermoord.

Een Rutheneesch landman was drie jaar als
kruggevangenen opgesloten geweest op de
Ukracische grenzen: handelyk bevryd naaste
hij zich naar het dorp waar hij het levenslicht
aanschoof had. Voorreder de ouderlijke
wooning binnen te treden, ging hij in de her-
berg eens vernemen hoe zijn ouder te stien-
de. Men zegde dat zij nog in leven waren,
maar hem dood geloofden.

Hij besloot dan huiswaarts te gaan en zich
niet kenbaar te maken. Hij klopte op de deur
en vroeg nachtverrijf. Men weigerde het hem.
Hij drong aan en loande zijn geld, een heelen
bundel papieren roebels. Daarop fluisterden
de ouderjes elkaar iets in 't oor, en men liet hem
binnen.

Noch de vader noch de moeder herkende
hun zoon. Deze gebarde immer een vreemde-
ling te zijn. Terwijl hij aen aan het houtvuur
van den haard warmde, zagen de oudjes tegen
elkaar, in drift onstoken door het zien van
roebels, dat er eene schoone slag te doen was.
Meu zou den vreemdeing veruorden en zijn
geld rooven.

De oude vader, om zich een weinig moed in
't hart te blazen, trok eerst naar de herberg, om
jenever te kooplen. De herbergier die verouder-
stelde dat hij drank kwam kooplen om den te-
rugkeer van zijn zoon te vieren, wenschte hem
geluk.

« Mijn zoon? zegde de oude g'n'sch uit zijn
lood gesagen... is het mijn zoon? »

Hij had den tyd niet om van een tot drie te
tellen, en liep naar huis in een koortsige haast.
Toen hij de deur openstootte, roepde: « Mijn
zoon! mijn zoon! » stond hij voor zijne vrouw
die, met een blijk van in de haad, als eene
duveltig grinnakte: « 't is afgeloopen! » en op
het lyk van haar zoon wees....

Gemengde berichten

Augusta n. 1 en n. 2.

In 1889 werd in het Moedernis te Bergen
(Henegouwen) een kind geboren, dat op den
Burglijken Staat ingeschreven werd onder
den voornaam van Augusta, dochter van

een onbekenden vader en van Antoinette G....
Kort daarop werd Augusta door het huwelijk
van haren onbekenden vader, Polydoor M....,
met hare moeder, Augusta M.... Inmiddels
werd het meisje een volwassen vrouw. Tijdens
den oorlog verloor Augusta M.... hare moeder.
Verleede week kwam eene jonge vrouw bij
Polydoor M.... en verlaarde zijne dochter te
wezen. Zonderling iets, de bezoeker geleek
sprekend op Augusta M.... en zij had overigens
papieren bij zich, welke hare identiteit vast-
stelden:

Augusta M.... geboren te Bergen, in 1889,
dochter van Antoinette G.... en van Polydoor
M.... Zij verklaarde van Charleroi te komen
en noot haar vader te hebben gezien. De ver-
warring steeg ten top! Weidra daagde Augusta
n. 1 op en werd in de tegenwoordigheid gesteld
van Augusta n. 2. Zij geleken op elkaar gelijk
twee druppels water!

Uit de uitleggingen, door Augusta n. 2 ver-
strek, geraakte men niet wjs en op den lan-
gen duur stelde men vast, dat men zich tegen-
over een dramatisch genem bevond van een
gestolen of verlaten kind.

Augusta n. 2 vertelde onder meer, dat zij in
188. opgenomen en opgevoed werd door eene
bakkerij van Charleroi. Zij volgde er aan toe,
dat hare geboorte, volgens de gezegden van
hare pleeg-ormen, met een genem omhuld
waren.

Enige jaren geleden, toen Augusta n. 2 in
't huwelijk wilde treden, kon zij van den Bur-
gerliken Sjaad van Bergen geen geboorte uit-
trekkel bekomen, omdat aene Augusta n. 1 op
de boeken voorkomt. Zeits weigert de stad
Charleroi haar eene identiteitskaart te geven.
Polydoor M...., van zijnen kant, verzekert
slechts eene dochter erkend te hebben. Alleen
de moeder ware in staat geweest eenigen uit-
leg te verstrecken, maar die is ongelukkiglijk
overleden.

De politie van Bergen tracht die geheimzin-
nige zaak nu te ontwarren.

HUBERT SCHNAEPEN

Wisselagent

28, rue du Pont d'Ile, 28, Luik

Telefoon 4130

BEURSORDERS. — KOEPONS.

Geldbewaaringen op interest.

De schat in de doodskist.

In een goederevaagen, die te raumburg klaar
stond om naar Denemarken overgebracht te
worden, stond een groote doodskist. Een man,
in het zwart gekleed, een noogen hoed op,
hield de wacht. Hij keek met een bidders-
gezicht en iedereen die hem zag, had in deilden
met hem. Hij, die zoo deed, moest wel veel
gehouden hebben van den doode.

Een werkmán, die de kist had helpen dra-
gen, deelde aan de douane amiteurien mee,
dat hij de vrucht erg zwaar had bevonden, ver-
dacht waar. De kist werd, in tegenstaande
het protest van den treurende, open gemaakt.
En men vond er geen doode in, maar wel goud
en zilver....

Zonderlinge staking.

Een zonderlinge staking is zeker wel die,
welke te Brussel in een dispensarium van
terrijgers zou uitgebroken zijn.

Voorwendend, dat de geneesheeren op hen
proefantigingen doen, zouden de zieken eene
atvaarntiging gestuurd hebben naar den be-
stuurder der kliniek en eene vergoeding van
vijf frank per dag geestend hebben.

Eene saking der terrijgers is zeker wel
iets eigenaardigs, maar wat het te gesinger zou
wezen, ware een staking der terrijgers.

LUIK.

St-Lambertusplaats, 28,
Au Nouveau Monde
HOTEL — KOFFIEBUIJS — RESTAURANT.

Daar papier.

't Ziet er niet rooskleurig uit in de Fransche
dagbladwereld: de meeste bladen moeten den
verkoopprys hunner nummers verhoogen, en
merkelijk, of ze kunnen binnenkort hunne
zaak sluiten.

De prys van 't papier is thans 9 maal hooger
dan voorheen: het papier dat indertijd tus-
schen 25 a 30 fr. de 100 kgr. kostte, wordt nu
betaald aan 300 fr. of 3,00 fr. per kilo.

De loonen zijn niet droevigende van vroeger
en alle andere bedrijfskosten meden daarmede
gelijken tred.

't Is vooral erg voor de bladen met groote
oplage — en dat ondervinden wij hier in België.
Want ieder nummer dat verkocht wordt,
laat, voor wat het papier betreft een aanzienlijk
verlies, dat des te zwaarder wordt naarmate
de oplage groter en groter is.

De uitgevers van Belgische dagbladen zijn
reeds hyegekomen en hebben brava slaagd:
opslag van den verkoopprys per nummer is
schier onvermijdelijk.

In Australie is 't nog goed.

Australie was steeds een land van overvloed.
Vroeger waren het de konijnen en de hazen die
er zoo talrijk waren dat zij den oogst groote
schade deden; thans heeft het land overvloed
aan veen en graan.

Wit gij weten lezer wat er 't euen en ander
kost. Een brood van drie pond, zoo in dit de
« Petit Parisien », betaald men er 0,82 fr., een
pond boter 2,15 fr., boting 0,80 fr., en prun-
meucontuur 1,20 fr. op voor. Het schape-
vleesch kost 0,30 fr. en het rundvleesch 0,90 fr.
het pond. Eieren koop men er tegen 1,80 fr.